

Folkethinget. Jeg vil nævne endnu en Lønningslov, som jeg vilde ønske, vi kunde faae behandlet — vi have ikke faaet den forelagt i Aar — det er Lønningsloven for de lærde Stolars Lærere. Jeg tror, at der blandt dem er meget Trang til at faae en Forhøielse af deres Lønninger. Men Alt dette kræver Penge. Fra Handelsstanden, fra Embedsmændene, fra Agerbrugene, fra Arbeiderne og de Industridrivende, fort jagt allevegne fra, lyder der et evigt Raab om at faae Hjælp af Statskassen, og hvis vi skulde gjøre det, som vil være en Følge af at gaa ind paa de militære Forslag og paa de Forsdringer, som komme fra den nuværende Krigsminister, vil det ikke være os muligt at komme til Hjælp overfor den Tilbagegang, som er her i Landet. Spørgsmaalet er, naar vi bruge alle Pengene til militære Foranstaltninger, hvorfra skulle vi saa faae Penge til de borgerlige Foranstaltninger? Hvorfra skulle vi saa faae Penge for at forhindre, at den Tilbagegang, som i Dieblisset er, fortsættes og forværres? Thi den forværres jo, da det i og for sig er umuligt, at Tilbagegang kan gaa nogen anden Vej; enten gaar man frem eller tilbage. Hvis vi ikke kunne det, hvis vi binde alle vore Penge, kan man med Sikkerhed sige, at vi i Stedet for at lette Befolkningen maa komme til nye Skatter, til Laan eller til Forhøielse af Toldsatserne, og hvad man end vælger af disse tre Ting, kommer man i Birkeligheden til at staa paa det Standpunkt, at der ingen Hjælp er at give fra vor Side mod den stadig stigende økonomiske Nødsstilstand i Landet. Vi have det Valg her i Landet: enten en militær Lovgivning eller en borgerlig. Ministeriet har stillet sig paa den militære Lovgivnings Side. Jeg vilde ønske, at det nuværende Folkething ogsaa med rigelige Bevillinger vilde stille sig paa den borgerlige Lovgivnings Side, saa vi kunde komme dertil, at de Penge, der ere i Statskassen, som ere sammenpaaede af Borgene, og som ligge der til ingen Nytte for Landet, maatte komme frugtbringende ud i Landet, til Foranstaltninger, som kunde være produktive, og som kunde besejre den Tilbagegang, der er for Dieblisset, og som vi kun forøge ved at give os ind paa Ministeriets Planer. Naar man spørger Ministeren, hvorfra Pengene skulle komme, saa har Ministeren intet andet Svar end at sige, at det er urimeligt, at drage dette Punkt ind i Debatten. Det har den ærede Minister sagt, det kan man læse i Tidenden. Det er sagt som Svar paa et saa berettiget Spørgsmaal som dette, hvor-

fra Penge skulle komme. Hans Svar derpaa er kun, at det er at sænke Niveauet for Debatten. Det er at sænke Niveauet, at besvare et Spørgsmaal fra det bevillingsmyndige Thing, hvorledes man finantseelt skal bestride de Forslag, han kommer med. Derfor som han med Rette kan svare paa det Spørgsmaal, at det er en Sænkning af Niveauet i Debatten — hvis det kan gjøres her i Salen, da ere vi sikkert komne vidt. Med Hensyn til mine Ytringer mod den ærede Krigsminister føler jeg mig fuldstændig dækket ved, hvad den høitærede Formand har sagt; det er klart, at der i mine Ord ikke kan have været noget fornærmende for den ærede Krigsminister, naar Formanden siger det. Altjaa maa jeg antage, at det er Indholdet af min Tale, som har forekommet den ærede Minister at være en Sænkning af Niveauet for Debatten. Nu vil jeg sige den ærede Minister een Ting. Det er sandelig ikke af Lyst, man forhandler med den ærede Minister, jeg tror ikke, der er nogen af Oppositionen, der gjør det af Lyst, men vi gjøre det, fordi det er vor Pligt, vi gjøre det, fordi vi ere valgte her ind i Salen for at forhandle om Landets Anliggender og overveie Landets finantsele Stilling og for at komme paa det Rene med, hvad Pengene skulle bruges til her i Landet, for at komme paa det Rene med, om de skulle bruges efter Ministeriets Tytte og Tarv, eller efter Landets Tytte og Tarv. Derfor ere vi nødte til ikke at være kræsnere; vi maa forhandle med det nuværende Ministerium, og derfor skal jeg heller ikke lade mig afficere af, at den ærede Minister lader fornem og fornærmet og derved søger at undgaa et ligefremt Spørgsmaal. Det er en nem Udvei. Den ærede Minister staa ligesom en Kandidat ved en Examen; naar han ikke kan svare, da giver han blank op. Den ærede Minister har givet blank op paa Spørgsmaalet om, hvorfra Pengene skulle komme. Men den ærede Minister slipper ikke. Der vil ikke være noget Sted i Landet, hvor Forsvarssagen bliver forhandlet, hvor der ikke vil lyde fra Medlemmer af Oppositionen den simple Erklæring, at, da vi her i Salen spurgte Ministeren, hvorfra Pengene skulde komme, fik vi intet Svar af den ærede Minister, fordi han intet anede om og intet kunde sige om, hvorfra han skulde tage Pengene til at bestride alle de militære Udgifter, som han mente, der skulde afholdes.

Formanden (H og S bro): Vilde ærede Medlemmer ikke indtage deres Pladser! Jeg er overbevist om, at den høitærede Krigs-